

Routa

Kirjoittanut Tiera Laitinen

Routa, ronski nuorukainen,
harppoi vuoren harjanteelle
laajan kallion laelle.
Kivi vuoren harjanteella,
paasi kallion laella:
kimmahti kivelle Routa.
Huusi ilmoille ilonsa,
julki voimansa julisti:

"Täss' on varsi vankkumaton
kuin on honka kultakylki;
täss' on jäntevät jäsenet
kuin lohen hopeakyljet;
täss' on järki kirkkahampi
kuin on pilvessä salama.

"Hyvä oli täällä lapsen olla,
nuoren mieheksi yletä;
nyt käy matka maailmalle,
askel uusille urille.
Missä miestä tarvitahan
urotoita uurtamahan,
vaikeudet voittamahan,
sankariksi saapumahan,
siellä on minun sijani."

Routa marssi metsän halki,
saapui Korpelan kylähän.
Kaatoi karhut karjan-syöjät,
surmasi sudet katalat.
Kyläläisiltä kyseli:
"Missä oisi miehen tarve
tekijäksi suurtekojen?"
Virkkoi piika pirtistänsä:
"Mene Sarkalan kylähän.
Siellä on kiviset pellot
kovin kurjat kynnettävät."

Routa sousti järven poikki,
saapui Sarkalan kylähän.
Raivasi kivistä pellot,
viljavainiot tasoitti.
Parahista lohkareista
uuden myllyn pystytteli.
Kyläläisiltä kyseli:
"Missä oisi miehen tarve

Routa

Kirjoittanut Tiera Laitinen

mainetöiden mahtajaksi?"

Vastasi vajasta vaimo:

"Mene Ahjolan kylähän.

Siellä sortui tervahauta,
pajakin paloi sepältä."

Routa marssi tietä myöten,

saapui Ahjolan kylähän.

Kaivoi uuden tervahaudan
kahta entistä isomman.

Perkasi kivisen kosken

läpi laskea veneiden.

Pajankin rakensi uuden,

sinne mahtavan masuunin:

sata seppää raudan keitti,
tuhat kalkutti kaluiksi.

Kyläläisiltä kyseli:

"Missä oisi miehen tarve

sankarina saapujaksi?"

Kylän nuoret neitokaiset

kentällä kisaelivat,

yhteen ääneen vastasivat:

"Etelässä maa eteväin,

kaupunki kaikkien hyvien.

Kaupungissa laaja linna,

linnassa sali avara.

Siellä juhlia pitävät

miehet maamme mainioimmat,

kisailevat keskenänsä

valtakuntamme valiot."

Routa otti orhin tuiman,

laski laukaten ketoja,

kipinöiden kallioita,

korpia havut kohisten.

Nousi harmaa harkkomuuri

harmajasta harjanteesta;

kolme tornia kohosi

seinästä teräksisestä.

Keskimmäisen tornin yllä

hohteli hopeakuori,

kupu kultainen kimalsi.

Routa huusi huikahutti:

"Onko tänne tervetullut
riuska, rehti metsän miesi,
suurten sankarten saleihin?"
Kumahti kuninkaan ääni:
"Jo on tänne tervetullut
jokainen etevä miesi.
Mitä liet hyviä tehnyt?"

"Kaadoin karhut Korpelasta,
auoin pellot Sarkalassa,
Ahjolaan pajan rakensin."

"Meillä on koitokset kovemmat,
vaatimukset vaikeammat:
Lännessä meri meluisa,
meressä sanaisa saari,
saarella nimekäs niemi,
niemellä kumujen kumpu,
kummulla tarujen tammi.
Tammesta talo on tehty,
sali suuri salvosteltu.
Tuo talo tähän mäelle,
näiden muurien sisälle;
sitten pääset linnahamme."

Routa veisti soukan venhon,
painoi korviin pihkapallot,
idätti idästä tuulen.
Vei tuo tuuli vikkellästi
ylitse meren meluisan.

Routa nousi saaren maalle
nenässä nimekkään niemen,
siitä kummulle kapusi,
juurelle tarujen tammen.
Katsoi tammista taloa,
suurta, kolkkoa salia:
siitä seinät maahan sorti,
hirret poltti hiillockseksi,
hiilet tuhkaksi tuhosi,
tuhkan konttiinsa kokosi.
Vielä otti yhden terhon
oksasta tarujen tammen.

Niin jo purjehti takaisin
luokse harmaan harkkomuurin,

Routa

Kirjoittanut Tiera Laitinen

astui laajalle pihalle
edessä kuninkaan linnan.
Siihenpä sirotti tuhkan,
tuhkaan työnsi tammen terhon.
Siitä kasvoi puu jykevä:
tammi uusien tarujen.

Silloin Routa, ronski nuori,
talon tammesta rakensi,
talon uuden ja avaran,
polttamaansa mahtavamman.

Linnan kuuluisa kuningas
tuota katsoi, kummasteli:
"Ei ole hyvä talosi:
onhan aina muilta tuotu
itse tehtyä parempi.
Vaan kuitenkin, kaikitenkin,
voihan tuo nyt kelvatakin.
Tule siis sisälle siitä."

Portit auki ponnahtivat,
ukset auki ulvahtivat,
kumajivat kultarummut,
soittivat hopeatorvet.
Linnan riemusaattueessa
asteli sisälle Routa.
Kävi myöten käytäviä
linnan suurehen salihin
alle kultaisen kupolin.

Katsoi kaunista salia:
luuli väärin nähnehensä.
Toki katsoi toisen kerran:
eipä usko silmiänsä,
tajua todeksi totta.
Katsoi vielä kolmannesti:

Sata miestä vastaan katsoi
vailla katsehen kajoa.
Sydän musta muutamalla,
muilla ei sydäntä laisin.
Kalma istui pöydän päässä,
Kiho kiitosten sijalla.